Az egyetemi kisajátitásoknál érdekelt háztulajdonosok küldöttsége keresi fel a polgármestert.

Többizben beszámolt a *Délmagyarország* azokról a differenciákról, amelyek az egyetemi épitkezésekkel kapcsolatos kisajátitások körül felmerültek a város hatósága és az érdekelt ház- és telektulajdonosok között. Ismertettük álláspontunkat is, amely természetszerüleg nem lehet más, mint az, hogy az egyetemi épitkezésekkel kapcsolatos kisajátitások nem szolgálhatnak alkalmul arra, hogy a városon bárki is szolgáltatás nélkül keressen, viszont a hatóság nem élhet a kisajátitási joggal olyan módon, hogy saját polgárait érzékenyen megkárositsa, vagy esetleg megélhetésükben megbénitsa. Az érdekelt háztulajdonosok csütörtökön délután értekezletet tartottak, amelyre meghivták dr. *Dettre* Jánost, akinek felszólalása folytán elhatározták, hogy keresik a hatósággal való békés megegyezést és ebből a célból pénteken küldöttség keresi fel *Somogyi* Szilveszter polgármestert. Az értekezletről, amelynek tárgya nagyon közelről érdekli a város igen sok polgárát, a következő részletes tudósitásban számolunk be:

A Vendéglősök Szikvizgyárának helyiségében mintegy 50—60 érdekelt vett részt az értekezleten, amelynek elnökéül *Márer* Ármint választották meg, aki mindössze néhány rövid szóval emlékezett meg arról a „kellemetlen“ ügyről, amely miatt összejöttek.

— A város igazságtalanul akar elbánni velünk — mondotta —, amikor vagyonunkért olyan ellenértéket kinál, amelyből nem tudunk ujból alapot teremteni ekzisztenciánkhoz. Azt hiszem, a kormánynak nincs tudomása arról, mondta Márer, hogy a lakosok hulláján akarják felépiteni az egyetemet és esetleg az öngyilkosok statisztikáját emelik a kisajátitási eljárással, mert akkor bizonyos vagyok benne, hogy a kormány nem épittette volna ide az egyetemet.

Ezután átadta a szót a háztulajdonosok felkérésére megjelent dr. *Dettre* János ügyvédnek, hogy jogi oldaláról világitsa meg a kérdést.

Dr. Dettre János először is kijelentette, hogy

nem akarhatnak frontot csinálni a város ellen, de azt sem lehet feltételezni, hogy a város a lakosság jogait csorbitani akarja.

— Ne engedje a város, hogy az egyetem a vagyonok romjain épüljön föl. Majd ismerteti a kisajátitási törvényt és kuriai döntvényekre hivatkozva kijelenti, hogy nem lázadó szellem, ha a háztulajdonosok azt akarják, hogy a törvényt a Kuria értelmezése szerint alkalmazzák és miután a törvény *teljes kártalanitást* ismer, a háztulajdonosok nem tesznek mást, mint ragaszkodnak a törvényhez.

Majd a város által történt felértékelésről beszélt Dettre és elmondotta, hogy a felértékelést a város alkalmazottai készitették, akik az aranyértéket is alacsonyan állapitották meg. Önkéntes szám az a 6000 szorzószám, alkalmazásának nincs alapja. A város *nem állhat ellenséges viszonyban* velünk, a város *nem akarja a mi anyagi romlásunkat* és bizik abban, hogy a tárgyalások folyamán sikerül a hatóságot jobb belátásra birni.

Erre megindult az elkeseredett közbekiáltások áradata:

— Nem állnak szóba velünk!

— Vegyen a város házunkért házat!

— Kérjük a miniszlertől a kisajátitási eljárás felfüggesztését a kuriai itéletig!

— Rongyoknak néznek bennünket a torony alatt!

— A polgármester a mi apánk, belátja az igazunkat, gyerünk hozzá!

Ilyen és ehhez hasonló közbekiáltások hallatszottak és különféle tervek merültek fel, amelyeket a közbeszólók szerint sürgősen keresztül kellene hajtani.

Majd ismét *Dettre* János állott fel és inditványozta, hogy

küldöttség keresse fel a polgármestert, akit közvetlenül informáljanak az érdekelt háztulajdonosok helyzetéről és egyezzenek meg a várossal abban, hogy választeti bíróság dönlsön a megváltási összegről.

Dettre inditványa fölött ismét vita indult meg. Dr. *Burger* Béla is azt tartja helyesnek, hogy először küldöttség keresse fel a polgármestert, akitől méltányos becslési árat kérjenek.

Az értekezlet *elfogadta dr. Dettre inditványát* és megválasztották azt az öttagu bizottságot, amely Dettre János vezetése melleti pénteken délelőtt felkeresi a polgármestert és a háztulajdonosok nevében elmondja előtte kivánságukat. A küldöttség tagjai *Márer* Ármin, *Szegvári* János, *Keresztury* Béla és *Kerner* Imre.

„Egy halott szorzószám nem lehet a háztulajdonosok temetője.“

A kisajátitásokkal kapcsolatban ma a következő levelet kaptuk:

Mélyen tisztelt Szerkesztő ur!

Az egyetemi épitkezésekkel kapcsolatosan sok szó esik mostanában a Templom-téri kisajátitandó házakról.

Mint mindennapos olvasója a *Délmagyarországnak* s mint érdekelt háztulajdonos élénk figyelemmel kisértem s kisérem a b. lapjukban megjelenő nyilatkozatokat, méltóztassék az egyenlő elbánás elvének alapján az én nyilatkozatomnak is helyt adni:

Tény, hogy a kisajátitások ügye halálos biztonsággal közeledik a megvalósulás felé. A Templom-téri háztulajdonosoknak tehát akarva, nem akarva, meg kell válni a köz érdekében házaiktól. Megütközéssel látom azonban, hogy a polgármester urat tanácsadói nagyon rosszul informálták. Mert nagy tévedésben van a polgármester ur, amikor a Templom-téri háztulajdonosokat azzal bélyegzi meg, hogy a város kárára, házukért értékükön felüli összeget követelnek. Kik voltak azok a szakértők, akik a Templom téri házak értékét mélyebbre szoritották le, mint amilyen értéket a külváros hasonló, viz és villany nélküli házai, közvetlen szennyárokkal szegélyezett uccákban képviselnek? A felelet igen egyszerü. A város hivatalnokai, állásuknál függő helyzetben levő, nem szabad elhatározásu emberek.

Nem szolgálhatok nevekkel s nincs módomban magamat megnevezni, kénytelen vagyok egyetmást elmondani azokból a beszélgetésekből, amelyeket egy igen tekintélyes városi urral privátim folytattam, aki a következő meglepő dolgokat mondotta:

A város a házértékek kiszámitásánál a 6500 as szorzószámmal dolgozott, ezért ilyen alacsonyak a kihozott forgalmi értékek, különben is a kisajátitásokra előirányzott összeget tullépni nem lehet. Kérdésemre, hogy egy halott szorzószám nem lehet a háztulajdonosok temetője, választ nem kaptam. Szóval a szabásnál van elrontva a dolog.

A város közgyülésén jelen sorok irója a polgármester ur szájából hallotta, amidőn a Szt. Háromság uccában megvett telek fontosságát az ellenzéki városatyáknak fejtegette, hogy meg kellett venni, mert oly előnyös áron jutott hozzá a város, hogy majd annakidején a Templom-téri háztulajdonosokkal szemben sulyos ütőkártyaként lehet felhasználni.

Ezen polgármesteri nyilatkozatból már előre lehetett látni azt, ami most bekövetkezett.

Én a polgármester urnak jobb tanácsot adnék. Elfogulatlan, a város és a háztulajdonosok érdekét egyformán képviselő, a város szolgálatán kivül álló épitész bevonásával kezdjen a háztulajdonosokkal tárgyalásokat, akkor egy héten belül minden ház a városé.

Zugolódás nélkül válunk meg attól, amitől nem akartunk s szivesen hozunk áldozatot is, mert annyit ugy sem kapunk, hogy a kapott pénzből a belvárosban ugyanolyan házat vehessünk, mint aminő a mostani s a házvétellel kapcsolatos kiadásokat is fedezhessük. De amig a mérnöki hivatal — Fenyő müszaki tanácsos ur — halálharangja kong a fejünk felett, ragaszkodnunk kell nehezen megszerzett vagyonunkhoz s biznunk kell a független magyar biróság itéletében.

Soraim a polgármester ur és főispán ur figyelmébe ajánlom.

Egy Templom-téri háztulajdonos.

Egy mészáros vérengzése Dortmundban.

Megölte feleségét, gyermekeit, bárddal összevagdalt egy asszonyt és egy gyermeket.

Dortmund, junius 17. Az elmult éjszaka egy mészáros megölte feleségét és gyermekeit. Ezután felment az egy emelettel magasabban lakó kosztosainak hálószobájába és *egy bárddal leütötte az egyiket*, akivel az előtte való éjjel mulatott. A többi kosztos a tett elkövetése alkalmával meg sem mert mukkanni. A gyilkos ezután visszatért lakásába. Közben egy hétgyermekes családanya jött vele szemben, akit *szintén leütött*. Lakásán ezután öngyilkosságot követett el.

„Önzetlen munkánk jutalma a nyomor.“

Nagygyülést tartottak a szegedi nyugdijasok.

A közgyülési terem zsufolásig megtelt csütörtökön délután öt órára. A *szegedi nyugdijasok* tartottak nagygyülést *Törös* Sándor nyugalmazott pénzügyigazgató elnöklésével. A hangulat elkeseredett volt, de azért ez az elkeseredés a vezetőség ügyes taktikája következtében nem robbanhatott ki nagyobb viharok formájában, de néhány elröppent közbeszólás azért mégis elárulta, hogy mit éreznek a szegedi nyugdijasok, különösen a kisebb állásból nyugdijazott közalkalmazottak többsége.

A nagygyülést öt órakor nyitotta meg *Törös* Sándor nyugalmazott miniszteri tanácsos. A Himekegy elmondása után rövid elnöki megnyitót tartott. Elmondotta, hogy *életbevágóan fontos ügy* miatt kellett összehivni a nyugdijasok nagygyülését. A nyugdijasok, a kegydijasok, a nyugbéresek, az árvák *félelmetes tarló küzdelme eredményteles maradt*. A mult év novemberében tartott országos nagygyülés által kiküldött végrehajtó bizottság hiába kilincselt, hiába járt el az illetékes tényezőknél, a *nyugdijasok jogos kivánságai nem találtak meghallgatásra*. A magyar nyugdijasok most elérkeztek az utolsóelőtti állomáshoz.

— Az igazságtalan, a méltatlan elbánás ellen fel kell emelnlök Szegeden is tiltakozó szavukat, azonban ne feledkezzenek meg arról, hogy elsősorban és mindenekfelett magyarok, tartsák távol magukat minden olyan mozgalomtól, amely az ország létét, biztonságát veszélyezteine. Csakis a kölcsönös megértésből származó kormányintézkedésektől várhatják a nyugdijasok sorsuk javulását. Kéri a megjelenteket, hogy a régi érveket esetleges felszólalásaikban ne sorakoztassák ismét fel, mert azokat már nagyon sokszor feltárták az illetékesek előtt.

Bejelenti végül, hogy a nagygyülés tárgya a budapesti végrehajtó bizottság megválasztása. Felkéri dr. *Balló* István nyugalmazott tanfelügyelőt, az előkészitő bizottság elnökét, hogy terjessze elő a javaslatot.

Dr. *Balló* István tartott ezután hosszabb beszédet. Ugy érzi, hogy a *nyugdijasok most gyülnek össze utoljára, mert a kolduld, a kunyorálás nagyon megaláző azokra, akik a köz szolgálatában töltötték életük javát.* Elmondja, hogy a forradalmak után a kormány hogy nyirbálta meg fokozatosan a nyugdijasok jogait a tételes törvények hatálytalanitása árán. Pedig a közalkalmazottak voltak azok, akik a háboru alatt a katonaságon kivül a legnagyobb szolgálatokat tették az államnak. Igaz, hogy az összeomlás után a közalkalmazottak is elvesztették lábuk alól a talajt, a megélhetés nyomorusága belekényszeritette őket a szakszervezetekbe, mert a polgári társadalom támogatását nem érezték, azonban a diktatura után a szegedi közalkalmazottak segitették uralomra a szegedi kormányt. Kimondja, hogy sohasem lett volna talán kibontakozás, ha a szegedi közalkalmazottak nem sietnek a szegedi kormány

A budapesti Terézköruti szinpad
vennégjátéka a Belvárosiban.

HOFFER ÉS TÁRSA
ISKOLA UCCA 18.
Képkeret mühely és képraktár. 389